

Հաջորդականությունը Եկեղեցու Նախագահությունում

Տասներկու Առաքյալների ժողով, մարտ 1844 թվական

Նախագահ Վիլֆորդ Վուդրուֆը (1807-98) հիշել է.

«Հիշում եմ վերջին խոսքը, որ [Ջոզեֆ Սմիթը] այդ առիթով տվեց մեզ իր մահվանից առաջ: . . . Նա ոտքի էր կանգնած մոտ երեք ժամ: Սենյակը կարծես լցված էր սպառող կրակով, նրա դեմքը սաթի պես պայծառ էր և նա զինված էր Աստծո գործությամբ: Նա մեզ բացատրեց մեր պարտականությունը: Նա բացատրեց մեզ Աստծո այս մեծ աշխատանքի լրիվությունը և մեզ արված դիտողություններում նա ասաց. «Ես կնքել եմ իմ գլխին յուրաքանչյուր բանալին, յուրաքանչյուր գործությունը, կյանքի և փրկության յուրաքանչյուր սկզբունքը, որն Աստված երբևէ տվել է որևէ մարդու, ով երբևէ ապրել է երկրի երեսին: Եվ այս սկզբունքներն ու այս քահանայությունը և գործությունը պատկանում են այս մեծ և վերջին տնտեսությանը, որին երկնքի Աստվածը մեկնել է Իր ձեռքը՝ երկրի վրա հաստատելու համար: Այժմ, - ասաց նա, դիմելով Տասներկուսին, - ես կնքել եմ ձեր գլխին յուրաքանչյուր բանալի, յուրաքանչյուր գործություն և յուրաքանչյուր սկզբունք, որոնք Տերը կնքել է իմ գլխի վրա»: . . .

Մեզ այս ձևով դիմելուց հետո նա ասաց. «Ես ասում եմ ձեզ, այս արքայության բեռն այժմ ձեր ուսերին է դրված, դուք պետք է կրեք այն ողջ աշխարհում» (մեջբերում. *Եկեղեցու Նախագահների ուսմունքները. Ջոզեֆ Սմիթ [2007], 564*):

Մեզ այս ձևով դիմելուց հետո նա ասաց. «Ես ասում եմ ձեզ, այս արքայության բեռն այժմ ձեր ուսերին է դրված, դուք պետք է կրեք այն ողջ աշխարհում» (մեջբերում. *Եկեղեցու Նախագահների ուսմունքները. Ջոզեֆ Սմիթ [2007], 564*):

Սիդնի Ռիզոնի պահանջը

Սիդնի Ռիզոնը՝ Առաջին Նախագահության Առաջին Խորհրդականը, 1844 թվականի օգոստոսի 3-ին Փիթսբուրգից՝ Պենսիլվանիա, եկավ Նավու: Նա առաջարկեց, որ հատուկ ժողով հրավիրվեր օգոստոսի 6-ին՝ երեքշաբթի օրը, որպեսզի Եկեղեցու անդամները կարողանային վերակացու ընտրել Եկեղեցու համար: Կարծես Սիդնի Ռիզոնը փորձում էր անցկացնել այս ժողովը, որպեսզի Եկեղեցու անդամները կարողանային հաստատել իր պաշտոնը որպես Եկեղեցու վերակացու՝ նախքան բոլոր Տասներկու Առաքյալները կվերադառնային Միացյալ Նահանգների արևելքում կատարած իրենց միսիաներից: Բարեբախտաբար, Երեք Վիլլարդ Ռիչարդսի և Երեք Փարլի Պ. Պրատի ջանքերի շնորհիվ ժողովը տեղափոխվեց հինգշաբթի օրը՝ 1844 թվականի օգոստոսի 8-ը: Մինչ այդ Առաքյալների մեծ մասը վերադարձան Նավու:

Սիդնի Ռիզոնը հայտարարեց, որ քանի որ ինքը նախկինում կանչված և կարգված է եղել որպես Ջոզեֆ Սմիթի խոսնակ (տես ՎԱՌ 100.9), ապա նրա պարտավորությունն էր «հսկելու, որ Եկեղեցին կառավարվեր պատշաճ կերպով» (*History of the Church, 7:229*):

Ջեյմս Սթրենջի պահանջը

Ջոզեֆ Սմիթի մահից հետո Ջեյմս Սթրենջը, ով մկրտվել էր 1844 թվականի փետրվարին, հայտարարեց, որ ինքը նամակ էր ստացել Ջոզեֆ Սմիթից, որում նշվում էր, որ Ջոզեֆը նշանակել էր Սթրենջին որպես իր հաջորդը: Նամակը կեղծ էր, սակայն այն ներառում էր Ջոզեֆ Սմիթի ստորագրությունը և մուրհուրայան մեջ գցեց Եկեղեցու որոշ անդամներին, երբ Սթրենջն այն ցույց տվեց նրանց: Սթրենջը նաև ասաց, որ իրեն այցելել էր մի հրեշտակ, ով տվել էր նրան բանալիներ:

7 օգոստոսի, 1844 թվական

Երեք Ջոն Թեյլորը, Վիլլարդ Ռիչարդսը, Փարլի Պ. Պրատը և Ջորջ Ա. Սմիթն արդեն Նավու քաղաքում էին, երբ Սիդնի Ռիզոնը ժամանեց: Մնացած Առաքյալների մեծ մասը, ներառյալ Բրիգամ Յանգը, Նավու վերադարձան 1844 թվականի օգոստոսի 6-ին: Հաջորդ օրը՝ օգոստոսի 7-ին, Առաքյալները խորհրդի հանդիպում ունեցան Ջոն Թեյլորի տանը: Ավելու ուշ՝ այդ օրը կեսօրին, Տասներկու Առաքյալները, բարձրագույն խորհուրդը և քահանայապետները հավաքվեցին միասին: Նախագահ Յանգը խնդրեց Սիդնի Ռիզոնին ներկայացնել իր ուղերձը Սթրենջին: Սիդնի Ռիզոնը հանդուգն կերպով հայտարարեց, որ նա տեսիլք էր տեսել և, որ ոչ մի մարդ չէր կարող հաջորդել Ջոզեֆ Սմիթին որպես Եկեղեցու Նախագահ: Ապա նա պնդեց, որ ինքը նշանակվել էր որպես մարդկանց վերակացու:

Երբ Սիդնի Ռիզոնն ավարտեց իր մեկնաբանությունները, Բրիգամ Յանգն (1801–77) ասաց.

«Ինձ չի մտահոգում, թե ով կառաջնորդի Եկեղեցին, . . . բայց մի բան ես պետք է իմանամ, և դա այն է, թե ինչ է Աստված ասում այդ մասին: Ես ունեմ բանալիները և միջոցները՝ իմանալու Աստծո կարծիքն այս հարցի շուրջ: . . .

Ջոզեֆը շնորհեց մեզ Առաքյալներին պատկանող բոլոր բանալիները և գործությունները, որն ինքն էլ կրում էր մինչև մահը, և ոչ մի մարդ կամ մի քանի մարդիկ չէին կարող կանգնել Ջոզեֆի և Տասներկուսի միջև այս աշխարհում կամ գալիք աշխարհում:

Որքան հաճախ է Ջոզեֆն ասել Տասներկուսին. «Ես դրել եմ հիմքը և դուք պետք է կառուցեք դրա վրա, քանի որ ձեր ուսերին է դրված արքայությունը» (*History of the Church*, 7:230):

8 օգոստոսի, 1844 թվական, 10.00

1844 թվականի օգոստոսի 8-ին Սրբերը Նավու քաղաքում հավաքվեցին առավոտյան ժամը 10.00-ին՝ լսելու Սիդնի Ռիզոնի պահանջները որպես Եկեղեցու վերակացու: Նա մեկ ժամ ու կես խոսեց հավաքված հազարավոր Սրբերի հետ, բացատրելով, թե ինչու ինքը պիտի լիներ Եկեղեցու վերակացուն: Մի շարք մարդիկ նկարագրեցին նրա ելույթը որպես չոզեշնչող:

Նախագահ Բրիգամ Յանգը հակիրճ խոսեց և ասաց, որ նա կնախընտրեր վերադառնալ Նավու՝ սգալու Մարգարեի համար, և դրանից հետո նշանակվեց սոր ղեկավար: Նա հայտարարեց, որ ղեկավարների և անդամների հանդիպում տեղի կունենա այդ օրը մի փոքր ուշ՝ ժամը 14.00-ին: Եկեղեցու մի շարք անդամներ հետագայում վկայեցին, որ երբ Բրիգամ Յանգը խոսում էր, նրանք ականատես եղան նրա կերպարանքի փոփոխությանը և լսեցին նրա ձայնի փոփոխությունը, և նա ստացավ Մարգարե Ջոզեֆ Սմիթի կերպարանքը և ձայնը:

Եմիլի Սմիթ Շոյթը հիշել է. «Դատողություններ անելու եղանակը, դեմքի արտահայտությունը, ձայնի ելևէջը հուզեց ինձ մինչև հոգուս խորքը: . . . Ես գիտեի, որ Ջոզեֆը մահացել էր: Սակայն ես հաճախ ցնցվում էի և ականայից նայում հարթակին, որպեսզի տեսնեի, թե արդյո՞ք դա Ջոզեֆը չէր: Ոչ, դա նա չէր, դա Բրիգամ Յանգն էր» (quoted in Lynne Watkins Jorgensen, "The Mantle of the Prophet Joseph Passes to Brother Brigham: A Collective Spiritual Witness," *BYU Studies*, vol. 36, no. 4 [1996–97], 142):

Վիլֆորդ Վուդրուֆը գրել է. «Եթե ես նրան իմ սեփական աչքերով չտեսնեի, չկա մեկը, ով կկարողանար համոզել ինձ, որ դա Ջոզեֆ Սմիթը չէր, և ցանկացած մարդ կարող

է վկայել այդ մասին, ով ճանաչում էր այս երկու մարդկանց» (*History of the Church*, 7:236):

8 օգոստոսի, 1844 թվական, 14.00

Ժամը 14.00-ին հազարավոր Սրբեր հավաքվեցին մասնակցելու մի ժողովի, որը գիտեին, որ շատ կարևոր էր լինելու: Բրիգամ Յանգն անկեղծորեն խոսեց Սիդնի Ռիզոնի առաջարկած վերակացության և վերջին երկու տարիների ընթացքում Ջոզեֆ Սմիթից նրա հեռանալու մասին և ապա ասաց.

«Եթե մարդիկ ուզում են Նախագահ Ռիզոնն առաջնորդի իրենց, նրանք կարող են ընդունել նրան, սակայն ես ասում եմ ձեզ, որ Տասներկուսի Քվորումն ունի Աստծո արքայության բանալիները ողջ երկրի վրա:

Տասներկուսը նշանակվել են Աստծո ձեռքով: Մի Բրիգամը, տեսե՞՛լ եք, որ նրա ծնկները երբևէ երերան: Նրա շուրթերը երբևէ դողացե՞՛լ են: Մի Զեբեր [Ս. Քիմբալը] և մնացած Տասներկուսը, առանձին էակներ, ովքեր ունեն քահանայության բանալիները՝ Աստծո թագավորության բանալիները, որ հանձնեն ողջ աշխարհին. սա ճշմարիտ է, ուստի օգնիր ինձ, Աստված: Նրանք կանգնած են Ջոզեֆի կողքին և ներկայացնում են Եկեղեցու Առաջին Նախագահությունը» (*History of the Church*, 7:233):

Բազմաթիվ Սրբեր ակնարկել են, որ Բրիգամ Յանգի կերպարանքը և ձայնը նման էր Ջոզեֆ Սմիթին, մինչև նա խոսում էր այդ կեսօրին: Ի լրացում այս հրաշքի, Սրբերից շատերը նաև զգացին Սուրբ Հոգու վկայությունը, որ Բրիգամ Յանգը և Տասներկուսի Քվորումը կանչված էին Աստծո կողմից՝ առաջնորդելու Եկեղեցին: Այս ժողովի ավարտին Սրբերը Նավուում միաձայն քվեարկեցին՝ հաստատելով, որ Բրիգամ Յանգի գլխավորությամբ Տասներկու Առաքյալների Քվորումը առաջնորդեր Եկեղեցին: Այնուամենայնիվ, ի վերջո Եկեղեցու ոչ բոլոր անդամներն ընտրեցին հետևել Առաքյալներին: Որոշ մարդիկ ընտրեցին դրա փոխարեն հետևել Սիդնի Ռիզոնի և Ջեյմս Սթրենջի նման անհատների, ովքեր կազմավորեցին իրենց սեփական եկեղեցիները:

